

БАЛКАНИТЪ.

Тихомълкомъ, крадишкомъ вървѣше прѣвъ равнината отряда на вѣводата Хаджи Димитра и вѣтживаше въ прѣдгорието на Великитѣ Балкани. Тукъ той си почиваше по-охолно; но когато той се приближаваше къмъ пѣкоча колиба, нему му даваха хлѣбъ, сирене, говоряха му: Богъ на помощъ! — и само; а когато той се спираше на почивка при кѣшлата, овчаритѣ даваха млѣко, овенъ даже печача, храняха, пояха, и казваха: Богъ на помощъ! — и само. Никждѣ отряда не срѣщна такъвъ български момакъ, който би казалъ: азъ съмъ съ васъ и тръгналъ би подиръ тѣхъ. Когато заприказватъ съ пѣкой старци, той отговаря: да благослови Господъ Богъ онзи, който ни жѣлае добро! Тѣзи вопии на свободата не намѣриха нито единъ чловѣкъ жѣлающъ свободата; никой не поиска да стане тѣхенъ съучастникъ. Нито единъ Българинъ не побърза да дойде подъ българското знаме. Богъ на помощъ! — и само; бо Богъ не помагаше на Българитѣ, така равнодушни къмъ свободата и щастieto на България.

Денѣ людитѣ се криятъ въ яроветѣ, гѣсталацитѣ, въ ливадитѣ, въ пукнатинитѣ на скалитѣ, а ноцѣ вървятъ. Нищо не чуватъ, нищо не знаятъ за Божий свѣтъ. Прѣминаха Дрѣново, пристигнаха въ Габрово, все сѣщото: Богъ на помощъ! и само. Така стигна отряда до колибитѣ въ Балкана.

Ето цѣли полета отъ трандафили; тукъ правятъ знаменитото розово масло, наричано Казанлъшко. Дрѣвчетата сѣ безлистни, нѣма по тѣхъ рози. Народа въ тѣзи мѣстность е виденъ, момцитѣ сѣ левентъ, момитѣ сѣ красиви, но въ тѣхната душа нѣма огъня на свободата, и на тѣхното лице не цѣвти надѣждата; тѣ сѣкашъ че ли сѣ полумъртви: Богъ на помощъ! — и само.

И такъвъ народъ Младата България искаше да възбуди за възстание чрѣвъ декламации и протестации чрѣвъ циркуляри и вѣстници!